

Hokus Pokus

'Lana,' roept de juf.
'Kom jij eens even voor het bord.'
Mijn pen gaat in mijn pennendoos.
Senne kijkt nog steeds groen.
Ik haal mijn schouders op.
Mijn rug maak ik recht.
Ik plak een glimlach op mijn mond.
Ik stap over boekentassen en
stop voor het bord.
Het krijtje in mijn hand is wit.
De ogen in mijn rug branden groen.
Ik schrijf het nieuwe woord na.

buik

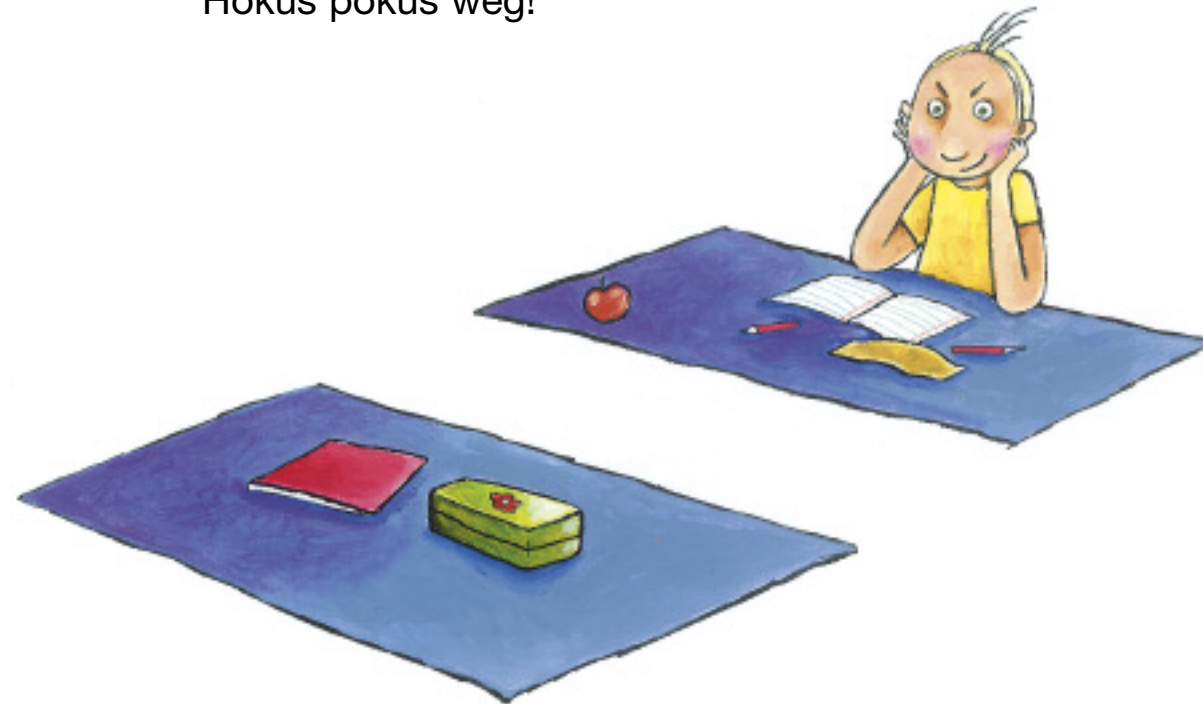
Met mooie letters.

buik

In mijn buik zit Senne.
In mijn hart mijn pen.
Mijn pen maakt me vrolijk.
Maar Senne maakt me ziek.
'Mooi,' zegt de juf.
'Je hebt een mooie buik!'
De klas lacht.

Ik kijk naar Senne.
Hij lacht mee.
Maar niet meer groen.
Hij lacht zwart.
Inktzwart!
Ik stap over boekentassen,
wandel naar mijn bank en ga zitten.
Mijn ogen zoeken mijn pen.
'Hokus pokus!' fluistert Senne.
Ik kijk in mijn pennendoos.
'Hokus pokus,' zegt Senne weer.
Dan begrijp ik het...
Mijn pen is weg!
Nergens meer te zien.
Hokus pokus weg!

Buik

'Heb jij mijn pen gepakt?' vraag ik aan Senne.

Senne grijnst.

Zijn oren worden rood.

Ik kijk naar hem.

Hij kijkt niet naar mij.

'Jij hebt mijn pen gepakt,' zeg ik boos.

'Waar is ze?'

Sennes ogen blijven zwart.

En wat nog erger is: hij speelt doof.

Hij doet alsof hij me niet hoort!

Hij buigt zich over zijn schrift

en schrijft *buik*.

Heel langzaam doet hij dat.

En nog eens *buik*.

Ik kijk weer naar mijn schrift

en schrijf langzaam *buik*.

Mijn buik doet pijn.

Mijn hart doet pijn.

Mijn mooie pen is weg.

Wat zal mama zeggen?

Ze zal haar hoofd schudden.

'Ach, Lana,' zal ze zeggen,

'Je hebt niet goed op je spullen gelet.'

Haar stem zal heel droef klinken.

Mijn buik zal nog meer pijn doen.

Tranen zullen in mijn ogen springen.

Er drupt een traan in mijn schrift.

Recht op mijn buik.

Ik veeg erover en maak hem vies.

Nog meer tranen rollen over mijn wangen.

Mijn neus snuft en snuft.

De klas hoort het.

Iedereen kijkt naar mij.

De juf staat plots naast mijn bank.

Ik zie alleen haar buik en voel aan die van mij.

